

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.,
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/2 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr
a treia-ora 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplii Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază

Nimeri singuratici a 5 cr. se vând la »Tipografia», soc. pe acțiuni

Chestiunea „congruei”

„Proiectul oferă prea puțin și taie prea adânc în autonomia bisericească”. Cu această motivare a respins „congrua” lui Wlassics comitetul central al conventului bisericească ev. ang. în ședința sa dela 19 Febr. n., ținută sub prezidiul baronului Pronay Deszö. Va să zică chiar și biserica evanghelică ungurească respinge proiectul așa numit despre „salarisarea” preoților. Și bine să ne însemnăm, că pentru preoții unguri greutățile cuprinse în proiect sânt floare la ureche pe lângă cele ce privesc exclusiv numai pe preoții români, și pe cei ai naționalităților nemaghiare. Pentru-că pe ei nu-i poate privi punctul b) al §-ului 7, care glăsește despre ținuta contrară statului. Abstrăgând dela punctele cari vatămă autonomia bisericilor;

abstrăgând dela votul de neîncredere ce-l aduce proiectul întregului episcopat, și mai ales episcopilor nemaghiari; abstrăgând chiar și dela taxarea așa de disprețuitoare a unei mari părți a preoției române, cuprinsă în fapt, că celor fără 8 clase le recunoaște chiar numai jumătate din salariul normal, ca și-când preotul fără 8 clase nu ar avea și el același caracter de preot venerabil, ca și cel cu 8 clase ori chiar cu doctorat;

și abstrăgând în fine dela întreagă tendința evidentă a ministrului de a face din preoți, nu oameni salariați conform poziției și chemării lor înalte, ci soldații lui proprii, oameni puși în solda sa și în serviciul se;

abstrăgând dela toate aceste și alte pectoseții ale proiectului, singurul punct b) al §-ului 7 încă face cu neputință preoției române de a primi așa numita salarisare a guvernului unguresc.

„Ținuta contrară statului”, zice proiectul, e definită în §-ul 13 al articolului de lege 26 din 1893 (legea despre salariile învățătoarești).

Eată acum ce definește fatalul §. 13:

„Ca atitudine contrară statului este a se considera ori-ce fapt, care se îndreaptă în contra constituției statului, contra caracterului lui național, în contra însemnelor lui naționale, a unității lui, a poziției deosebite sau a integrității lui teritoriale, mai departe în contra aplicării limbii statului stabilită în lege, — întemplese aceasta în școală sau afară de ea, ori pe teritoriul unui alt stat, cu graiul viu, în scris sau prin tipă-

rituri, prin chipuri, cărți didactice sau prin alte manuale de învățământ”.

Evident, că cel-ce ar căuta să observe strict acest §. ar trebui să se reneagă pur și simplu, să abică de naționalitatea sa și de biserica sa, dacă e națională, cum e biserica românească. A nu agita contra caracterului național al statului este a recunoaște și a mărturisii, că statul este maghiar, că nu există decât o națiune, care maghiară. Este pe scurt: a te pune pe punctul de vedere, absurd și criminal, pe care s'a pus guvernul maghiar, când a disolvat partidul național român și a oprit conferențele și adunările noastre, pretextând, că „conform” (?) legii de naționalități nu e permis „a se organiza și a confera” pe basă națională nemaghiară. Este a subscris enunțarea necistenței poporului românesc în această țară!

Care preot român se va da la o astfel de renegare a eului se, a poporului se, a bisericii sale naționale?

Dar' să ni-se ierte, că am și pus întrebară aceasta, care singură ar pute însemna o insultă la adresa preoției române, a cărei istorie e concrescută cu istoria politică și națională a poporului român.

Vor fi și printre preoții nostri oameni, cari în primul moment se vor prindă întreg pericolul acestui proiect, și cari se sâvâșc în fața lui, nehotărâți și ispitii. Miseria e mare păcătoasă și multe ispite faurește ea. Apoi în timpul din urmă s'a lăsat și printre noi comerțul, comerțul cu bani, și dușul acestui comerț pe mulți l'a molipsit. Încep unii și printre noi a finanța toate cauzele, a privi toate chestiunile din punct de vedere financiar și al rentabilității. Eată un cas caracteristic ce s'a întâmplat tocmai acum în Orșova.

Onorabili membri ai comitetului parochial de acolo revînd la câștig, au făcut dintr'o petrecere românească, dată în favorul bisericești, o petrecere curat ungurească, cu „csárdás” și alte comedii. Și s'au umilit și pe sine și biserica și cauza, căreia intenționau a sluji.

Ei, dar' de astfel de vederi strimte și funeste nu se va conduce preoția istorică română. Duhul banilor, nu va înținea în sufletul ei spiritul curat al creștinismului, care este abnegațiune și jertfire de sine pentru comorile sufletești, pentru ideale.

Aceste comori, păstrate și cultivate tocmai de preoția noastră, nu sânt mărfuri de vânzare. Limba, legea, națio-

nalitatea, independența bisericești și independența națională a poporului nostru, pentru care luptăm și la care aspirăm, luptând și jertfînd cu toții, nu pot fi obiecte de tirgială, de negoț!

De aceea zicem: În lături cu micile considerațiuni egoistice! În lături cu șovăirile și ispitirile necurate! Preoția română să se întrunească, cum poate și unde poate, să se sfătuiască și să dezbată noul proiect de lege și să declare bărbătește și românește punctul se de vedere. E un bun prilej acesta de a pute ține întruniri și conferențe. Și trebuie exploatat prilejul.

Dacă ministrul a crezut că ne va ingenușchia prin noul atac, să folosim noi prilejul de atac, și să facem un mijloc de luptă din proiectul îndreptat spre înhățarea noastră.

Eată aci încă unele voci din presă asupra noiei încercări a guvernului maghiar.

„Liga Română”

Sub titlul „Noua lege de maghiarizare” organul „Ligei” culturale, excelenta „Liga Română” scrie următoarele:

„Deși toată lumea e de acord că maghiarizarea popoarelor din Ungaria este o tendință de domeniu utopilor, totuși stăpânitorii maghiari nu încetează a ticlui legi din ce în ce mai absolutiste, spre a realiza o idee ne-realisabilă.

De treizeci de ani încoace, de când toate puterile publice ale Ungariei s'au dat monopol în mâinile șovinștilor, n'a trecut aproape un singur an, fără-că legislațiunea din Budapesta să nu voteze legi în vederea creșterii unui stat etnicești maghiar.

Abia trecu anul acesta legea de maghiarizare a numelor toponimice, și eată că guvernul bar. Bánffy prezintă camerei nu nou proiect de lege, al cărui scop este: de a lega pe preoția românească de mâni și de picioare, de bunul plac al guvernului maghiar.

Motivul care a îndemnat pe dl Wlassics, ministrul de culte al Ungariei, să redacteze acest proiect, ar fi, după-cum zice el și presa maghiară, de a crea preoției române o sursă de materială mai bună (!). Vorbă să fie! N'au suferit Ungurii nici-odată de vre-o slăbiciune pentru soarta poporului român și a preoției sale, și puțin le pasă și astăzi de soarta materială a preoților români. Ceea-ce căutau ei, sub falacioase aparențe, era: de a pune imensa majoritate a cărturarilor români sub dependența guvernelor maghiare, pentru-că astfel poporul român să rămână fără condu-

ctori. Căci de, cu „turmele de Valahi” ar isprăvi Ungurii repede, — cel puțin așa cred ei — dar' ceea-ce îi împedecă au fost și sânt acești cărturari și îndeosebi preoții, păstoriți poporului, și învățători.

Cu acești din urmă Maghiarii speră a fi isprăvit. Printr'o lege pe care ei au adus-o mai anii trecuți, se prevede urcarea lefurilor învățătorilor români. Dacă comunele nu sânt în stare a urca ele, în sfera autonomiei lor aceste lefuri, atunci guvernul în baza dreptului ce l'a creat, intervine și salarisează ei pe învățătorii români, dar' în schimb el exercită o putere draconică de control, așa că toți acești învățători sânt supuși caprițiilor celor-ce tind cu toate mijloacele la desființarea națională a poporului român.

Perfect același scop îl urmărește acum guvernul maghiar și față de preoția română. Nu-l vorbă, de mult căutau Maghiarii căile de ingerență asupra existenței materiale și astfel asupra atitudinii și activității clerului român, dar' parcă se aflau până aci de o asemenea politică. Acum se vede că ei nu mai au nici un scrupul.

Biserica română de peste munți se bucură de o situație autonomă, ce l'a creat pe vremea absolutismului austriac de către marele metropolit român Andreiu baron de Șaguna. În virtutea acestei autonomii, guvernul maghiar nu are nici un drept de a se amesteca în felul de administrațiune al acestei bisericești. Chestiunea salarisării preoților români este de competența autonomiei bisericești și comunale. Și deși lefurile preoților nu sânt briliante, preoții cei harnici din Transilvania și Bănat au avut totdeauna posibilitatea de a duce o viață materială conformă cu gradul lor de pregătire intelectuală. Sânt foarte mulți preoți cari își crează venituri dela 1000—3000 florini pe an, ceea-ce peste munți constituie un venit echivalent ca 3000—10.000 lei la noi în țară, pentru-că viața e mult mai ieftină acolo, decât aici.

Felul de salarisare până acum era așa, că comunele dadeau preoților un număr de pogoane (jughere) de pământ arător, unele și casa parochială, o sumă fixă de bani, taxele bisericești obișnuite etc. Astfel, fiecare preot era nevoit a face o bună gospodărie și cu chipul acesta cei mai mulți erau și sânt mulțumiți, mai ales, că trebuințele lor materiale, ca ale tuturor adevăraților păstori sufletești, erau și sânt modeste. În schimb însă, preoții erau absolut liberi și independenți de voința guvernului maghiar.

Tocmai această libertate și independență a clerului român era o bărnă în ochii stăpânitorilor maghiari. Ei vor să frângă rezistența poporului român împotriva nerușina-

tei maghiarisării, și spre acest sfîrșit ei vor să aibă pe preoții poporului la discrețiunea lor. Astfel guvernul vine și l'a constituie o sferă largă de ingerență, stabilind lefuri mai mari, fixe în bani și silind astfel pe preoții români a primi dela el sumele de întregire.

Evident, că Românii pe peste munți și preoții lor ar fi veseli, dacă statul unguresc le-ar da anual o sumă potrivită pentru salarisarea preoților. Dar' în virtutea autonomiei bisericești române, acest ajutor de stat ar trebui să se dea autorităților bisericești competente pentru-că acestea se repartizează și să distribuie preoților acest ajutor.

Guvernul însă dă din vistieria comună a popoarelor, prin urmare și din dările Românilor, preoților români un ajutor pe calea autorităților administrației sale politice, pentru-că preoții români să fie astfel supuși puterii guvernului.

Are dreptate deci *Gazeta Transilvaniei* când numește acest „dar”, un dar dănaic.

Dacă într'un stat național, clerul este pus într'o legătură directă cu puterile politice, el și națiunea nu au cuvinte de a se plînge, pentru-că statul și națiunea sânt două conceptii identice, ce se acopere. Dar' nu este așa într'un stat polinațional. Aci statul și naționalitatea nu însemnează aceeași individualitate politică. Naționalitățile nu au decât un interes condiționat de a se identifica cu statul și există deci posibilitatea unui antagonism între stat și substratele sale etnice.

În Ungaria, nu numai că există această posibilitate, ci de fapt naționalitățile se găsesc într'o pozițiune hotărâtă, într'o luptă crâncenă față de omnipotența statului monopolizat și exploatat în favorul egoist și strîmt al unei singure naționalități. Ingerența acestui stat asupra afacerilor interne ale naționalităților ce-l alcătuiesc și l'a susținut, constituie astfel o flagrantă încălcare de drepturi naționalități conștiente nu suportă cu aici un preț asemenea aservire.

Dacă guvernul maghiar a îndrăznit să prezente acel perfid proiect de lege, al cărui scop nu este decât frângerea independenței civice a preoției românești, rămâne să vedem ce atitudine vor lua Românii în fața acestui infam atentat la naționalitatea lor.

Presa română de peste munți s'a pronunțat deja cu energie împotriva acestui dar perfid.

Chestiunea e: ce atitudine vor lua preoții români, ca oameni directamente interesați.

Admite-vor ei, pentru-ca de dragul câtorva arginți ai lui Iuda Arpadinul, independența și demnitatea lor de preoți români

FOIȚA „TRIBUNEI”

Cuvînt funebru.

— Rostit la mormîntul regretatului A. Suciu —

de

Petru Truța.

Întristător moment ne-a intruit în jurul acestui sicriu, stîmfați domni, doamne și iubii frați, un moment la care în urma lungilor suferințe a decedatului, deși nu era neașteptat, totuși este sfîșietor, pentru-că am pierdut pe unul dintre cei mai buni din șirul nostru; și noi am venit, ca în ora cea din urmă să-i aducem oboiul recunoștinței și cu lacrimile noastre să udăm, să ușurăm gîla pămîntului sub care are să fie așezate aceste scumpe rămășițe pămînteste.

Înzădăr ne încordăm privirea și căutăm mod de scăpare, pentru a-l trezi și vedea eazăși la ai se, — pentru-că ce a dispus puterea dumnezeiască, fiindă omenească a desface nu poate.

Ca înmărmăriți de adâncă fatistare stăm față de acest sicriu, căci el conține rămășițele pămînteste ale unui soț fidel, tată, frate dulce, un devotat tovarăș de luptă al neamului românesc, al unui distins avocat și coleg, a unui om amic sincer, — a fericitului și de pie memorie Aurel Suciu.

Ființa lui falnică și elastică, plină de ambițiune pentru tot ce este bun și folositor, și pe care ne obișnuiserăm a o vedea întotdeauna și la toate întreprinderile de bine în mijlocul nostru, — astăzi este frîntă și așezată în acest sicriu fără viață și fără mișcare.

Născut din părinți inteligenți, trecut prin o educațiune nobilă și națională, după-cum a dovedit întreaga lui viață, prin muncă, omenie și caracter neclintit înfrunzind toate virtuțile prin greaua problemă de a fi amic, și-a elupt o pozițiune socială distinsă, întîmpinat fiind peste tot de încredere, iubire, stimă și cu deosebire de încrederea poporului românesc, care în luptă pentru existența sa națională în această patrie, continuată acum de secoli, l'a dat locul între cei mai chemați fi ai neamului românesc.

Căci nu de mult îl vîzurăm ocupînd locul de membru și de deputat în comitetele sinodale și congresele noastre bisericești, luptându-se pentru drepturile și bunăstarea bisericești și școalelor noastre naționale.

Na de mult îl vîzurăm ca membru al comitetului electoral național, luptînd în șirul celor 25, pentru recăștigarea drepturilor noastre naționale, și îl vîzurăm ca conducător luînd parte activă la imposanta și epocală deputațiune a subțernerei petițiuni poporului român la înaltul tron, eveniment în viața poporului român, care a lăsat pagine nefire în istoria acestui veac, despre conștientizată de dreptul se și despre voința rezolută și neclintită de a-și valida drepturile sale naționale în această patrie.

Dar' îl vîzurăm și în jurul celor 14 osândiți suferind chiar și închisoare pentru drepturile neamului se, și suportînd greutățile neîndatinate ale pușcării din Vaț în timp de peste un an de zile.

Toate acestea sînt dovadă vie, că viața confratelui nostru Aurel, deși scurtă, dar' a fost strîns legată de cauza seculară a nea-

mului nostru, a fost o mîlădă paternică a trunchiului inteligenței române, aneajată cu rezoluțiune în lupta pentru existența națională a neamului românesc.

Deși soarta omului și cursul ei nu-l putem curma, ne doare însă, că pe fratele conluptător Aurel l'am pierdut în vîrstă cea mai paternică a bărbăției, când el era mai agil și mai vrednic de a lua lupta cu greutățile vieții, când atât iubita-i familie, cât și neamul românesc erau mai avîșiți la puterile lui.

Pe el l'am pierdut dar' din șirul nostru, ne-a rămas însă de moștenire sufletul lui nobil, caracterul firm, iubirea de muncă, adevăr și de neam, cari să ne servească de exemple nouă celor rămași, și cari datori sîntem, ca cu puteri înșuite să nîsim la împlinirea golului rămas în urma lui.

Ear' acest loc de eternă odihnă unde se astrucă osîmintele scumpe ale confratelui Aurel, dimpreună cu ale colegilor se de luptă Crainic și Ciato, a marilor Români Bănuț, Barțiu, Hodoș și alți fruntași, va fi de aci înainte o proprietate comună și scumpă, căci aci ne despărțim și aici ne vom reîntîlni pentru eternă odihnă.

Ear' ție, suflete nobil care azi ai trecut din șirul nostru, fie-ți odihna liniștită, căci toată nația te-a întîmpinat cu dragoste, încredere și stimă, ear' lacrimile noastre a celor cari te-au petrecut pînă aci, să-ți ușureze gîla pămîntului sub care ai astrucat. Dormi în pace pînă la eternă odihnă!

—

ACASĂ.

— Lui † Ioani Macaveiu. —

„Das ist das Ende vom Lied”

— Schiller.

Era să nu-l mai cunosc.

Culeat pe spate, cu ochii de jumătate în h'i, privia afurit la mine și zimbă ca prin vis.

— Servus Alexandre! Bine c'ai venit...

O, așa mi-e de rău acum... așa mi-e de frig... Un cutremur îl trecu d'alungul trupului și ochii lui se opriră asupra mea, rugători și triști.

Și erau așa de frumoși ochii aceia, în cari se concentraseră cele dia urmă forțe de viață și de tinerețe.

M'am așezat pe marginea patului și am început să-i vorbesc de câte numai îmi veniau în minte.

— Spune-mi ceva de acasă. Ce știi de acasă?

Cătă ne-pusă dragoste era în acest „acasă”. Toate amînirile, toate bucuriile, fericirea toată e legată oare-cum de acest cuvînt. Da, acasă e mai albastru cerul, mai limpede apa izvoarelor, mai tainic freamătul pădurii! Acasă oamenii sînt mai buni, bucuriile mai adevărate și durerile mai puțin amare. Acasă e cerul, de-apururi sînin al copilăriei noastre, de care ne leagă cele dintău simțămînte de iubire și de simpatie. Acasă e cel dintău cuvînt ce ne vine pe buze în amărăciunile străinătății — e cel din urmă zîmbet al celui ce moare în străini: *Et dulces moriens reminiscitur Argos!*

Am început să-i vorbesc ce știam de pe acasă și el asculta, cum ascultă copiii o poveste frumoasă, și ochii lui mă învîluiau în o căntătură caldă plină de dragoste.

— Doamne, de m'as mai ridica odată, — suspînă el.

— Doamne, de l'as mai vedea odată sus, — gîndeam în mine.

Acecel de friguri îi trecuse, se simția mai bine acum și puteam conversa în dragă voce.

— Odată, tîrziu, la vară, poate când vom fi amîndoi singuri, o să-ți povestesc, Alexandre dragă, multe, multe. E rău să fi mult bolnav. Dar' la vară!

...Și gîndurile lui sbutau departe... la Arad... la Abrud... și se opriră în Bucium la pozele Defunctei. În închipuirea lui vedea întinsele păduri de brad... auzia freamătul adormitor, simția adierea rece și binefăcătoare a aerului de munte cu miros de rășină și iarbă cosită... Soarele scălda în lumină pădurile, s'auziau fluiera la munte și chiote în vîi...

Tresări.

— Cât de frumoasă e viața, — zise el trist, și eu totuși trebuie să mor!

De ce vorbești așa?

Și am început să-i vorbesc cu foc, cu patimă.

Ear' el avea pentru toate aceste un zîmbet de neîncredere și în ce-le din urmă începu să plîngă.

Era atîta resignație, atîta durere năbușită în plînsul lui, încât mi-se părea că veți nimicîndu-l se toate iluziile, toate visurile celor nouăsprezece ani.

și de bărbați se fie ținută în lanțurile șovinismului maghiar?

Jertfi-vor ei interese naționale în vederea unui asemenea infam sprijin bănesc?

Nu vrem să anticipăm. Cunoaștem rolul mare și istoric pe care l-a jucat preoția română de acolo în lupta sfântă pentru cele mai înalte bunuri ale naționalității române, și nu putem crede, că fiii suferinței ai lui Șaguna și ai lui Inocențiu Micu își vor pleca fruntea lor sub călcâiul maghiarismului.

„Preoți cu crucea în frunte, cât oastea e creștină...”, zice poetul, dar tot același poet concepușe întreaga sa nemuritoare operă pentru deșteptarea și înaintarea oastei sale române. Aceasta, de sigur, nu vor uita-o preoții români.

„Magyar Allam” și congrua.

Eată încă o voce maghiară asupra noului proiect. Din acest articol putem vedea ce poziție vor lua la timpul său catolicii față de congrua. Pentru că e aproape sigur, că și congrua catolicilor va fi pusă pe aceleași baze principale de a servi statului preoției. Bani pentru salarizarea preoților catolici se vor lua din fondurile catolice, dar distribuirea se va face probabil după aceleași principii, pe cari le cunoaștem din noul proiect.

Magyar Allam scrie între altele astfel:

„Vor avea deci trecere notarii, pretorii și fispanii denunțanți. Sărmanul preot greco-oriental nu va putea să bea nici un pahar în veselie așa, ca priu aceasta să nu se dea pe mâinile notarului comunal, nu va putea să critice politica guvernului, fără de a-și risca ajutorul de stat. În ministeriu vor înființa o secțiune polițaiă-morală și politică spre a controla pe parochi. Numai calvinistii vor putea să se bucură; pe ei, de cumva nu-i vor denunța credințioșii proprii, nu-i va controla nimeni, ci 1206 păstori reformați vor putea să pipe fără de nici o grije, acestora nici nu le va împărți statul însuși ajutorul, ci confesiunea va primi și va împărți competența de o jumătate de milion.

„Față de arhiepiscopii greco-orientali, proiectul de lege arată neîncrederea cea mai mare, cămă presupune asupra ei, că lasă neasfârșit pe preoții ei chiar și în cazul, când noua e întemeiată, și când dispune, că statul poate să le subtraga acestora ajutorul chiar și după sentința disciplinară achitătoare. Prin urmare statul supracensurează afacerile disciplinare ale preoției greco-orientale și pedepsește și atunci, când autoritatea bisericească competentă în sentința sa disciplinară a declarat acusa de neîntemeiată. Aceasta e o absurditate așa de mare, un amestec, așa de nedrept în guvernarea internă a bisericii asigurată cu autonomie, cât ar vedea o lipsă mare de conștiință de sine, dacă preoții confesiunilor ar petiționa pentru ajutorul de stat. Ce înfricoșată deprindere politică de justiție va fi aceea, când în numele statului vor pedepsi sub titlul de conduită contrară statului oameni de aceea, pe cari judecătoria nu i-a osândit, n'a putut să-i

Când am eșit dela clinică, eram foarte emoționat. Nu-mi mai eșia din minte plânul acela năbușit, imaginea frumoasă și palidă a prietenului meu. Și în azurimi sau conșus versurile lui Eminescu:

„Și-apoi cine știe de este mai bine
A fi, sau nu a fi? Dar' știe ori cine
Că ceea-ce nu e, nu simte dureri —
Și multe dureri e, puțin plăceri!”
Ați auzit vre-odată ca morții să plângă, să dorească earăși viața?

O, nu!
Fruntea lor e senină, gândurile nu se mai abat în creeri, inima nu mai svineste în piept, nu mai dorește nimic, nu mai suferă pe nimeni, pe nimeni; ei dorm.
„A muri, a dormi, poate a visa!”

La câteva zile am mers earăși la el — pentru cea din urmă dată.

Când m'ia fatins mâna, inelele îi jucau pe degete de largi.

Era vesel.

Razele soarelui pătrundeau dătătoare de viață în acest local al suferinței și al morții; un contrast bător la ochi, care deștepta suspine zădarnice, dorințe vagi în inima bieților bolnavi.

Atunci m'ia spus, că peste două zile merge acasă. Eram încântat de deciziunea lui, căci eram sigur că acasă se va face bine.

Ear' el zimbăia distrat, spunându-mi că are speranță de însănătoșare, sau — aci mă privi lung cu ochii lui frumoși și mari — totuși e mai bine să moară omul acasă!..

osândească, pe cari propria lor superioritate disciplinară i-a achitat. Asta e tribunalul secret venețian în ediție nouă. Acolo e senat, aci judecători, cari rămân cunoscuți, judecă despre moralitatea și patriotismul acusatului, și acesta nu poate nici măcar să se aplece, căci doară în conștiință nici nu ar fi iertat, să se dea ascultare denunțanților secreți, după ce autoritatea bisericească competentă l-a declarat de nevinovat.

E învederat, că singurul scop al proiectului e, ca pe protestanți să-i premieze, ear' pe greco-orientali să-i supună puterii guvernului. El e deci într-adevăr continuarea politicii bisericești, persecutarea unei biserici și favor pe seama acelor confesiuni, cari prin guvernele liberale fac servicii politice sale proprii, intereselor sale proprii: pe seama protestanților.

„...De acum înainte mâna statului va apăsa asupra preoților tuturor confesiunilor sărace. Trei mii șese sute de bărbați inteligenți se vor prinde în jug, se vor supune puterii politice, care știe foarte bine cum are să prindă în mreaja sa toate straturile societății.

„Preoți ai diferitelor confesiuni, cari sântei neatințatori, spuneți cu bărbăție părerea voastră, luptați-vă cu credință pentru ale voastre principii. Cu acest proiect s'a croit pentru voi un mijloc de siluire. Veți căpeta haină, dar' veți pierde dreptul vostru de liberă acțiune... Veți fi dați pe mâna micilor tirani dela sate, notarilor și solgăbirelor, cari vor fi îndemnați la denunțare. Guvernul va arunca ghilțul în gâtul vostru, și va lua neatințarea...”

Sibiu, 22 Februarie.

Polonii din Germania. Se știe, că în carba lor politică de maghiarizare Ungurii nostri imitează pe Germani, cari caută să exterminaze ori să germanizeze pe Polonii din Posen. De curând s'a cerut în Germania un nou credit de 100 milioane pentru expropriarea Polonilor. „Berliner Tageblatt” însă zice, că nu 100, dar' nici 1000 de milioane nu vor fi îndestulătoare pentru germanizarea Polonilor.

„La ce a isbutit guvernul german până acum cu măsurile sale de germanizare? — Întreabă „Berliner Tageblatt”. Sânt acum câteva sute de mari proprietari poloni mai puțin în provinciile Posen și Prusia-occidentală. În schimb însă, neîncrederea și ura marilor proprietari poloni s'au întins acum și în cercurile orașenilor și țăranilor polonezi. E o dovadă de spirit mărginit, că guvernul nostru a început acum să asuprească și pe orașenii și țăranii poloni, excludându-i dela dreptul de a cumpăra moșii și constrângându-i de a vorbi nemțește. E mai mult ca sigur, că Polonii n'au să fie buni Prusieni, dar' de sigur ei ar fi devenit mai buni supuși, dacă ar fi fost tratați mai bine. Guvernul excludând pe țăranii dela dreptul de a-și cumpăra pământ, i-a mhnat în tabăra mănăcătorilor de Nemți. Dacă guvernul nu se va întoarce de pe drumul pe care a apucat și dacă el nu va da voce țăranilor polonezi a-și aronda moșile, apoi cele 100 de milioane cerute acum de

Eram vro cinci împrejurul patului și ne bucuram cu toții de bucuria prietenului nostru, care spunea că merge acasă.

Și s'a dus...
Nu s'a dus acasă, dar' a murit peste câteva zile. Și pe urmă când mori, te duci în pământ... acasă. Căci în cărțile cele sfinte e scris „pământ ești și în pământ te vei întoarce.”

Dar' el dorise totuși să meargă acasă, să se ție în apropierea iubitelor lui, să audă suspine, să simțască lacrimi ferbinți pe fața lui rece ca ghiăța.

O, da! Iubirea e mai tare decât moartea!

Atâta dorise — și era dorința din urmă. Ear' prietenii — dacă nu sânt părinți sânt prietenii — i-au așezat trupul în sicriu și după sfârșitul ceremoniei funebre l-au dus la gară...

Sicriul fu așezat în un vagon separat și trenul se puse în mișcare. Culcat pe spate în sicriu, el tresări puțin de emoție la plecarea, apoi rămase earăși liniștit ca mai înainte.

Și dacă — o, dacă morților le-ar fi dat să vorbească și te-ai apropia de ei întrebându-i: unde mergi, Ioane dragă? atunci ei ar deschide ochii, te-ar privi liniștit ca omul cărui i s'a împlinit cel din urmă dor, și i-ar răspunde tot atât de liniștit:

— Mă duc acasă!

Budapesta, 10 Februarie.

Alexandru Ciura.

guvern n'au să serve decât a mări agitațiunea poloneză”.

Asemenea articole ar trebui să învețe și guvernanții din Budapesta pe dinafară.

Mișcările socialiste. Un aspect jalnic dau comunele răsvrățite de socialiști: miliția și gendarmii — acestia conduși de însuși comandantul lor general Jablancsy — le-au cutropit și le țin sub asediu; capii socialiști sânt arestați, ear' căți nu zac la închisoare au fugit; în multe locuri au rămas numai femeile ca să întâmpine pe comisarii regal Sélley, care cu asistența de puști și baionete cutrieră locurile cuprinse de socialism. Pe lângă o astfel de situație, nu-i mirare, că mișcările socialiste și-au pierdut pentru moment mult din violența lor.

Totuși turburările n'au încetat. Astfel s'au întâmplat turburări în comunele Bogács și Cseerépfalu (comitatul Borșod), unde s'a trimis miliția; la Pélye vre-o 5000 de țăranii au ținut adunare, contra voiei solgăbireului, care asista cu 20 gendarmi. La Kemeș, răsvrății au omorât pe un arendaș jidov. La Aják, au fost atacați procurorul și un jude de instrucție, cari abia au scăpat cu fuga. Țăranii au fugărit și pe gendarmi.

Mișcări socialiste se observă și în comitatul Aradului, firește numai între Unguri. Spre pildă la Megyes-Egyháza locuitorii unguri sânt atât de cutezători, că cer împărșirea unei moșii chiar a Arhiducului Iosif, cel mai iubit Arhiduce — Ungurilor!

— La porunca guvernului, Duminică au fost confiscate la toate oficiile postale foile socialiste din țară.

AVIS.

Domnii membri ai clubului municipal român din comitatul Sibiuului sânt invitați prin aceasta la o conferință pe Vineri, în 25 Februarie n. 1898, la 5 ore p. m., în localitățile casei române din Sibiu.

Conferința va delibera asupra obiectelor cuprinse în programa congregațiunii extraordinare a comitatului Sibiu, care este convocată pe 28 Februarie n. 1898. Biroul clubului municipal român din comitatul Sibiuului.

Sibiu, 22 Februarie n. 1898.
Ioan de Preda, Dr. N. Vecerde, președinte. secretar.

Procesul Zola.

Duminică (20 Febr. n.) procesul a stat, nefind deșințat.

A avut însă loc un mare meeting antisemit, la care au luat parte mii de oameni. Șeful antisemitelor din Algeria, Regis, a ținut o prelegere foarte acută contra jidovismului. Fostul deputat Milevov a rostit o vorbire, accentuând, că antisemitismul nu e o chestie religioasă, ci națională. După meeting, participanții s'au adunat în fața închisoarei, unde se găsește șeful antisemit Rochefort, osândit la câteva zile pentru că ar fi calumniat pe un deputat semit. Multimea a făcut ovații entusiaste. La Pantheon demonstrații au manifestat contra lui Zola și a jidovilor. A intervenit poliția, arestând 5 persoane.

Unii corespondenți al ziarului „Pall Mall Gazette” din Londra, majorul Eszterházy l'a făcut următoarea declarație:

Apropiându-se de masa prezidențială, pentru a pune jurământ și mărturie, colonelul Picquart a trebuit să treacă pe lângă mine. Privirile noastre s'au întâlnit. Misericordios s'a cutremurat ca un laș. Se zice, că Clemenceau trage bine cu pistolul. El voin provoca, la distanță de 10 pași, cu un pistol încărcat și altul fără glonț. Pentru că unul din noi trebuie să piară. Eu m'bat cu arma, nu cu hârtie, ca nebunii acestia. Dacă pe Zola l'ar achita, Parisul întreg s'ar revolta. Eu aș fi în fruntea revoluționarilor. Ear' dacă Dreyfus ar îndrăzni să calce pe pământ francez, 5000 de Ovrei ar acoperi cu cadavrele lor ulițele Parisului.

Un alt episod despre Eszterházy e următorul:

La 18 Februarie n., când l-au ascultat mai întâi ca martor, Eszterházy luase cu

sine un revolver, hotărât a-l slobozi asupra lui Clemenceau, când acesta l'ar numi spion. Generalul Pellieux l'a luat însă revolverul înainte de-a intra (Eszterházy) în sală.

CRONICĂ

Sibiu, 22 Febr. n. 1898.

De iubileul Monarchului nostru. Ministrul român al afacerilor străine a comunicat ministrului român de război, că cu ocaziunea sărbării iubileului M. S. Monarchului nostru, care va avea loc în luna Mai, va fi la Viena un concurs de muzici militare, la care sânt invitate a lua parte statele străine vecine. Se vor distribui cinci premii, cum și medalii și mențiuni. La sărbare va fi reprezentată și arma noastră.

Balul presei din București. ținut zilele acestea la Teatrul Național, a avut o reușită splendidă. Sala a fost admirabil decorată. Lume imensă și măști foarte elegante. În lojele elitei capitalei în toalete de gală. S'a petrecut de minune până în zorii zilei. Societatea presei a realizat, de sigur, frumoase beneficii.

România la expoziția din Paris. Ministrul român al domeniilor a dat ordin tuturor șefilor de servicii ai departamentului său de a face câte o programă pregătitoare de obiectele ce pot fi expuse la expozițiunea din Paris. În urmă, programa generală va fi alcătuită de către însuși ministrul.

Pázmándy... cere scuze. Un duel cu pistolul a avut loc între aventurierul Pázmándy și un inginer italian, Falconi, care încă subscrișese declarația prin care i-se dădea o meritată lecție „voinicosului”, care a îndrăznit să vatăme în chip ticălos pe distinsa artistă Tina de Lorenzo. Duelul s'a sfârșit ca toate duelurile ungurești: combatanții au scăpat teferi. După duel Pázmándy a adresat Tinei de Lorenzo o umilită scrisoare, în care își cere — așa acum! — scuze. Aventurierul a provocat la duel și pe contele Keglevich, care i'a dat atât de excelent portretul... Dar' Keglevich n'a primit provocarea, pe cuvânt, că nu ție demn pe Pázmándy să duzele cu el în chestia asta.

— În legătură amintim, că trei membri ai casinei naționale din Budapesta, contele Andrássy, contele Keglevich și Ūchrits au propus excluderea lui Pázmándy din casină, drept pedeapsă pentru ofensa adusă Tinei de Lorenzo.

Revoltă contra unui polițaiu unguresc. Un polițaiu ungur din O-Pazna (lângă Neopanta), sergent-majorul Szerdahelyi János trata poporul în chipul cel mai brutal, mai ales pe cei arestați. Din cauza aceasta s'a pornit contra lui cerșetare, care s'a și sfârșit zilele acestea cu osândirea sâlbatecului la 2 luni temniță. Dar' poporul a sfârșit oșada prea ușoară, și s'a adunat în masă mari pe piața comunei, sberând la adresa polițaiului „Trebuie spânzurat!” „Trebuie omorât!” Apoi, înarmați cu coase și petrii, au atacat casa comunală. Au intervenit gendarmii, cari pe-aci pe-aci erau să se împodobească cu — vârsare de sânge. Capii răsvrățiților au fost arestați.

Ziarist bătuș. În localitatea macedoneană Ūskub, autoritățile au arestat pe un ziarist englez cu numele Emeric Stenett, pentru că acesta a pământ pe stradă pe un înalt funcționar turec Hassan-Effendi, despre care i-se comunicaseră grozăviile de brutalități ce ar comite față de popor și creștinii. Imediat ce a dat palma, ziaristul a fost înconjurat de gendarmi și arestat. După ce însă și-a cerut iertare pentru fapta ce a comis, Stenett a fost imediat pus în libertate.

Cel mai bătrân student al universității din Viena. Zilele trecute a răposat la Viena un anumit Dr. Vincențiu de Helm, fost șef de secție în ministerul austriac de interne. Răposatul a fost un funcționar distins și învâțat: era doctor în drept și filosofie. Foile comunică acum un interesant episod din viața lui: După ce în urma unui serviciu de 44 ani a fost pensionat, Dr. Helm s'a înscris ca ascultător ordinari la facultatea de medicină din Viena. La înscriere, decanul de atunci i'a zis glumind: „Dar, dle șef de secție, nu te vei înscrie doar' ca ascultător ordinari!” — „Ba da, sânt serios decis la asta, dle decan!” — a răspuns șeful de secție și cu acestea a înaintat decanului aceste sale, între cari și — decretul de pensionare... — „Dar' acesta nu-i necesar!” a zis decanul. — „Cum nu? Altfel s'ar crede, că am bicherit 88 de semestre, ori că 44 de ani am șezat în temniță!” — a fost răspunsul foarte spiritual. Și Dr. Helm a fost unul dintre cei mai harnici mediciniști. Moartea însă — geloasă poate pe strădania lui! — l'a răpit înainte de a-și fi putut face examenale.

O statuă — cilindră. Republica sudafrikană Transvaal vrea să ridice în temeliilor sale, președintelui Krüger, o statuă în capitala Pretoria. Interesant e faptul pentru aceea, că sculptorul însărcinat cu executarea planului e decs a eternisa pe Krüger cu un cilindru pe cap, pe cuvânt, că Krüger vâinic poartă cilindru. Statua va avea 14 m. înălțime.

„Foala Poporului”. Duminică, în 8/20 Febr. c. a apărut nr. 7 al „Foi Poporului” cu un cuprins bogat și variat, tracând toate evenimentele de importanță de peste săptămână. Eată titlul articolelor mai însemnate:

Prim-articol: Răscala țăranilor și stăpânitorii nostri.

4 entrefilete. † Aurel Suciu. Răscala țăranilor socialiști (raport). Maghiarizare cu sila (ordinațiunea lui Sipoș).

Scrisori: Petrecerea sodalilor români din Sibiu. — Petrecere în Șard.

Vieța lui Ștefan-cel-Mare, de George Cătană (urmare).

Ionescu-Gion, portret și date biografice-literare.

În foia: Povestea lui Bogdan Dragoș Vodă și a bonului (urmare).

Partea economică: Grădiniile noastre. — Îmbunătățirea stărei țăranilor prin școală (urmare și fine). — Prăsierea galitelor: Boalele galitelor, de Iuliu Boddossy. — Februarie: Povește economice. De-ale vremii. — Reuniunea rom. de agricultură din comitatul Sibiu: 2 avizuri. — Societatea de cumpătore din Băbta: Raportul anual (urmare și fine). — Ecuaivalentul (urmare). Sfaturi economice: Să aitoim în Februarie. Sborul pentru curățire al albinelor. — Știri economice (2 coloane).

Țara noastră. Descrierea Ardealului spre nord dela Murș, de Silvestru Moldovan: Campenii (urmare).

Cronica (5 coloane). Rls. Posta redacției etc.

Atragem atenția asupra acestei foi, de cuprins atât de bogat, ilustrată și redactată anume pentru trebuințele poporului. Rugăm în special pe onor. noastră inteligență a o recomanda și răspândi în popor.

Permis e să — lăoromez? Problema asta curioasă a rezolvat-o demădăle un tribunal din America. Tesa se pusesse așa, că oare permis i-e unui apărător să verse lacrimi, când își rostește discursul; faptul acesta nu constituie el o ingerență ilegală asupra juraților? Tribunalul american a luat la serioș mărul și a decis în înțeles, că lacrimile sânt pentru un apărător argumente tot atât de licite ca ori-cari alte argumente. Aceasta va fi un îndemna mai mult pentru advocații americani să practice vârsarea de lacrimi, de care și până acum usau foarte des. Așa, despre un avocat din Boston se spune, că succesele cele mai frumoase le seceră totdeauna cu lacrimi. — De ar vorbi însă unor jurați maghiari pentru un acusat nemaghiar, sigur nici acest argument n'ar folosi advocaților, fie ei chiar americani!

Boycotarea unui ambasador. E lucrul știut, că de când cu răscala din Cuba relațiile între Americani și Spanioli sânt foarte încordate. Spanioli ursc din toată inima pe Americani pentru simpatia ce dovedesc Statele-Unite față de Cubanezi. O pildă foarte interesantă a acestei uri e boycottarea ambasadorului american dela Madrid, Boodfort, general al Statelor-Unite. Contra acestuia s'a pus la cale în Madrid o adevărată campanie de a-l boycota. Campania au inițiat-o damele aristocrate ale Madridului, cari s'au decis a rupe ori-ce contact cu generalul Boodfort și cu familia acestuia. Exemplul s'a urmat din partea claselor de comercianți, industriași și meseriași. Măcelari, spălătore, butrii etc. au decis a nu mai servi familia Boodfort cu nimic, pentru a o alunga cu foamea — din Madrid. Dar' Boodfort a prevenit la timp boycottarea, încheind cu un hotelier contract pe un an, ca să-l servească cu alimente. E prea probabil însă, că hotelierul s'abdică contractul, altfel și el va fi boycotat. Astfel pot avea rol în diplomație până și brutarii măcelari etc...

O grea lovitură pentru agronomi este, dacă la procurarea sementei de primăvară nu-i bine servit. De aceea salutăm cu mulțumire o declarație ce publică prin foile de agronomie negustorii de sementă Haidek din Budapesta, că la sementele de trifoi ce vinde, el garantează pentru proveniența numită nu se extinde numai asupra sementelor liferate, ci și la plantele ce es din el. În interesul agronomiei sperăm, că și ceilalți negustorii de sementă vor urma acestui laudabil exemplu.

„n clasa V. a loteriei reg ungare de clasă, câștigul de 10.000 coroane l'a nimerit losul 56.562, los vândut de colectura principală Mészáros Miklós din Budapesta (V. Nălorutza 5).

Știri mărunte. La Viena au fost arestați doi șariatani cu periciuni, cari pungașiau maganiți unguri, luându-le pentru imprumuturi usure grozave.

— Ia Ocsény (com. Tolna) o călă de păpușar a tot învâțat la socialism până a nebunit; citat zilele acestea la solgăbire, s'a prezentat în... costumul lui Adam, spunând că așa „se cade unui socialist...”

— La Gradișca s'au simțit alături două cutremure de pământ violente.

— La Udine încă s'a simțit un cutremur de pământ; mai multe case dărâmate.

Prăvălie românească în Făgăraș.

Piața Francisc-Iosif nr. 16.

P. T.

Subsemnatul am onorul a aduce la cunoștința prea stimatului public românesc din Făgăraș, jur și din provincie, că am deschis aici în piața Făgărașului o mare și bine asortată prăvălie de

modă, manufactură, textilărie,
mărfuri scurte și curente.

Cunoștințele comerciale câștigate atât în patrie cât și în străinătate, mă pun în plăcuta pozițiune de a pute servi onorabilului public cele mai bune, mai nou și mai ieftine mărfuri, pe lângă un serviciu acurat și prompt.

La dorință trimit ori-unde mostre gratuit și franco.

Rugând prea stimatului public pentru binevoitorul sprijin, semnez
cu distinsă stimă

[618] 1-8

Adrian Furcă.

Candidat de avocat

care știe limba română, germană și maghiară, găsește aplicare începând din **1 Martie 1898**, în cancelaria avocatului [583] 3-8

Vladimir Spataru în Vârșet.

A apărut și se află de vânzare la Librăria „Tipografeii”, societate pe acțiuni în Sibiu:

Studiu

de
Max Nordau

Naționalitatea

Traducere
de
Rosmarin.

Această broșură, plină de idei originale asupra limbii naționale și a naționalității, interferează în cel mai necruțător mod *renegatismul*.
Prețul cu trimitere francoată e numai 25 cr.

Doi mari Metropoliți ai Românilor

Andrei bar. de Șaguna

și

Alexandru Sterea Șuluțiu.

— Portrete frumoase. —

Lucrate la Viena, în fototipie, fiecare separat, pe hârtie fină de carton; sunt foarte potrivite tablouri în casa fiecărui Român.

Prețul unui exemplar 25 cr.

Librăria „Tipografeii”,
soc. pe acțiuni, Sibiu.

„Tipografia”, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Poesiile

mult iubitului și originalului poet

George Coșbuc,

se află de vânzare la „Tipografia”, pe lângă prețurile originale și anume:

„Balade și Idile” (editura Librăriei Socec & Comp., 1893) fl. 1.50.
„Fire de tort”, versuri (ca continuare la „Balade și Idile”, editura Librăriei C. Sfetea, 1896) fl. 1.25.

La comanda, care sunt a se adresa „Tipografeii”, soc. pe acțiuni în Sibiu, este de a se adăuga pe lângă prețul vol. și 5 cr. porto pentru 1 volum.

A apărut și se află de vânzare la „Tipografia”, societate pe acțiuni din Sibiu

GRAMATICA GERMANĂ

TEORETICĂ PRACTICĂ

de

Sava Popovici Barclanu.

Edițiunea a oincea

revidată și completată

de

Dr. Danil Popovici-Barclanu.

Această gramatică atât de bine întocmită, având la fine și un mic vocabular german-român costă numai 1 fl. 40 cr. plus 10 cr. porto.

„Tipografia”, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Studii Literare

de

Teodor Raica,

profesor de liceu.

Cuprinzând:

O gramatică-parodie.

Veacul al XVI-lea.

Codrul frate cu Românul.

Monografia prepoziției „de”

O carte de mare preț pentru toți profesorii, dascălii și cărturarii români.

Prețul numai 75 cr.

Se poate procura dela

Librăria „Tipografeii”,
societate pe acțiuni în Sibiu.

„Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

Luptele Românilor.

Articuli istorici-politici

de

Doctor Romanus.

Broșură de 120 pag. cuprinzând 16 excelenți articuli asupra mersului istoric al luptelor noastre politice. O lectură foarte de actualitate.

Prețul 50 cr.

Andrei Rieger,

prima fabrică ardeleană de mașini agricole și turnătorie de fer,

Sibiu.

[559] 3-8

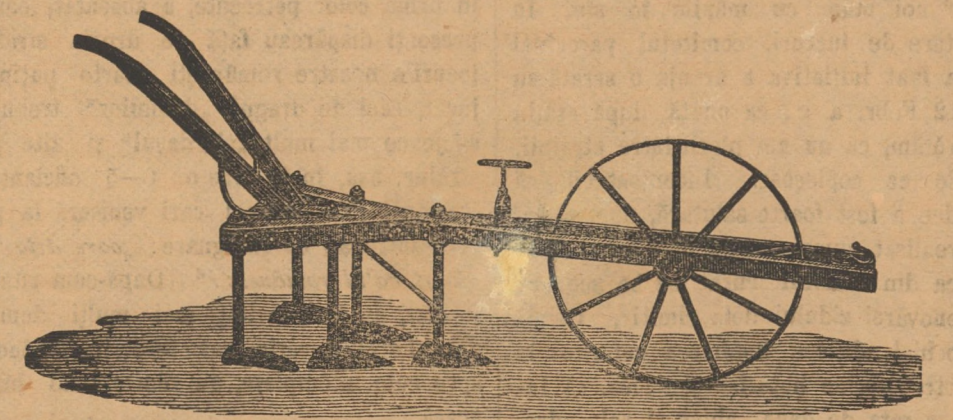
Recomandă fabricatele sale probate și premiate totdeauna cu primele premii:

Instrumente de arat și de cultivarea pământului.

Specialități: pluguri schimbătoare, grape de musebi, mașini de sement și săpat cucuruzul (porambul) corespunzătoare scopurilor noastre.

Mașini de sement grâu, mașini de trierat cu manej și cu mână, venturatori-triere, mașini de sfărmit cucuruzul, de tăiat nutrețul, greblă de adunat fânul etc.

Cu deosebire se recomandă o mașină nouă și dovedită de bună pentru stropirea vițelor contra peronosporiei. Prețul 13 fl. bucata.

Vestite
Sămânțuri de flori și legumi

ale lui

Mauthner

în

pachete închise, legal garantate

cu marca de apărare improtocolată

„Ursul”

se pot căpăta în toate

băcăniile și ferăriile

mai mari. [377] 10-17

NB. Numai pentru pachetele închise, provăzute cu figura *ursului* și signate cu numele *Mauthner*, cum arată figura alăturată, ia firma *Edmund Mauthner* în Budapesta, strada *Andrássy 23*, garanție deplină pentru sămânțuri proaspete și veritabile.

„Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

A eșit de sub tipar:

Calindarul Poporului

pe anul comun

1898.

Anul XIII.

SIBIU.

Editura și tiparul „Tipografeii”, societate pe acțiuni.

Prețul 20 cr., cu trimiterea pe postă 25 cr.

Prețul 20 cr., cu trimiterea pe postă 25 cr.

Cu șese ilustrațiuni!

Cuprinsul: Calindarul astronomic și bisericesc, cu povești economice pe fiecare lună. — Cronologie pe anul 1897. — Genealogia domnitorilor europeni. — Posta. — Corespondența telegrafică. — Raportul între măsurile nouă și vechi. — Scara timbrelor. — Autoritățile bisericești române din Ungaria și Transilvania. — George Coșbuc (schită literară): „Nunta Zamferei”, „Noi vrem pământ”, „Murșul și Oltul” (povești din popor), „Numai una!” (poesie), „Sălcia și plopul” (legendă din popor), „Rugămintea din urmă” (poesii) și alte „Poesii scurte”. — „Glume”. — „Mântuirea steagului” (schită istorică) de Petru Văneș. — Ioan Creangă (schită literară cu portret): „Poveștea unui om leș” și „Oltenii din Iași”, „Rostiri, zicători, cuvinte”. — Th. D. Speranță (schită și două anecdote): „Mama Ungurului”, „Jidani și hoții”. — George Pop de Băsești (biografia cu portret). — „Cât de lungă se fie ziua, tot vine noaptea”, de doamna Columb. — „Castelul din Carpați” (schită bibliografică) de Jules Verne. — „Răvașul nostru”, cronica întâmplărilor de peste an, de Ioan Scurtu cu următoarele portrete intercalate în text: Iosif St. Șuluțiu, Ioan Hamia, Dr. C. Lueger. — Economie: „Despre dări și termine”, „Asigurarea contra focului și grindinei”, „Întinerirea pomilor”, „Povești”. — Tîrgurile din Ungaria și Transilvania. — „Tîrgurile din Bucovina”. — Tîrgurile (băciurile) principale din România. — „Inserate”.

Prețul 20 cr., cu trimiterea pe postă 25 cr.

Pentru „Tipografia”, societate pe acțiuni: V. H. Dressnandt.

Doriți se cetați

un interesant
Roman?

Vi-se recomandă

„Castelul din Carpați”

— Roman din viața poporului românesc din Ardeal. —

de

Jules Verne.

Premiat de „Academia franceză”.

Traducere, — unica autorizată de editorul proprietar francez — făcută

de

Victor Onișor.

Acest volum apărut tocmai acum, are 255+XII. pagini, în octav mare, de o eleganță rară la cărțile românești, și este împodobit cu

26 ilustrațiuni

admirabile, executate după clișeurile din Paris.

Prețul:

Edițiunea populară: 80 cr. + 5 cr. porto postal.

Edițiunea de lux: 1 fl. 20 cr. + 10 cr. porto.

Edițiunea de lux compactat: 2 fl. + 10 cr. porto.

Cel mai potrivit cadou e un „Castel”.

A se adresa direct la

Librăria „Tipografeii”, soc. pe acțiuni,
Sibiu, strada Poplăci nr. 15.

La Librăria „Tipografeii”, soc. pe acțiuni în Sibiu,
se află de vânzare

următoarele publicațiuni

ale Societății

„Inocențiu Micu Clain”

a teologilor din Blaj

1. „Epistole către un preot tânăr” de Aloisius Melcher. Partea I. și II. 2 volume mari cu prețul redus de 1 fl. 50 cr.
2. „Pregătire la moarte”, adică considerațiuni asupra maximelor eterne folositoare tuturor spre meditare și preoților spre a predica, de Alfons M. Liguori, 1 volum de 440 pag. — fl. 80 cr.
3. „Duh muscălesc”, narațiune de Bolanden (45 pag.) . . . — fl. 10 cr.

— Se recomandă mai ales preoților. —

Pentru tipar responsabil: Iosif Marschall.